Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Central), judecător Arhip Alexandru
Dosarul: nr. 2ri-62/25 (2-23058124-02-2ri-13022026)

D E C I Z I E

6 aprilie 2026 mun. Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Având în componența sa:
Președintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorii Cașcaval Andrei și Bagrin Lucia

soluționând fără citarea părților, recursul declarat de administratorul autorizat Bostan Tatiana,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 28 ianuarie 2026, prin care s-a respins cererea administratorului autorizat Bostan Tatiana împotriva lui Șaran Igor cu privire la trecerea cheltuielilor procesului de insolvabilitate în obligația membrului organului de conducere a debitorului, ca fiind neîntemeiată,

în cauza de insolvabilitate a SRL „RIVAMOB PERFECT”, în procedura falimentului simplificat,

C O N S T A T Ă :

Circumstanțele cauzei:

În procedura Judecătoriei Chișinău (sediul central) se află spre examinare cauza de insolvabilitate intentată în privința SRL „RIVAMOB PERFECT”, în procedura simplificată a falimentului.

La 27 martie 2025, administratorul autorizat Bostan Tatiana a depus cererea împotriva lui Șaran Igor cu privire la trecerea cheltuielilor procesului de insolvabilitate în obligația membrului organului de conducere a debitorului în mărime totală de 69 400 lei.

În motivarea cererii a menționat faptul că, în executarea atribuțiilor sale în cadrul procedurii de insolvabilitate a SRL „RIVAMOB PERFECT”, a suportat din mijloace proprii toate cheltuielile legate de desfășurarea procesului, inclusiv cele aferente notificării creditorilor și autorităților, efectuării publicațiilor, obținerii actelor din registrele de stat, ținerii evidenței contabile, întocmirii rapoartelor, actualizării tabelului de creanțe, inventarierii și participării la ședințele de judecată.

A menționat că, deși prin procesul-verbal al adunării creditorilor din 18 octombrie 2023 a fost stabilită o remunerație fixă lunară de 23 100 lei, debitorul nu dispune de bunuri, astfel că onorariul și cheltuielile aferente nu au putut fi achitate din masa debitoare, motiv pentru care, în temeiul art. 70 alin. (13) coroborat cu art. 247 din Legea insolvabilității, solicită trecerea în mod solidar a sumei totale de 69 300 lei cu titlu de remunerație fixă pentru 3 luni

de activitate, precum și a cheltuielilor viitoare estimate de 1 000 lei, în obligația administratorului și asociatului unic al debitorului, Șaran Igor.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 28 ianuarie 2026, s-a respins cererea administratorului autorizat Bostan Tatiana împotriva lui Șaran Igor cu privire la trecerea cheltuielilor procesului de insolvabilitate în obligația membrului organului de conducere a debitorului, ca fiind neîntemeiată.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 2 februarie 2026, prin intermediul poștei electronice, administratorul autorizat Bostan Tatiana a depus recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 28 ianuarie 2026, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a încheierii instanței de fond, cu soluționarea prin decizie a problemei în fond.

Argumentele recurentului:

În argumentarea cererii de recurs, administratorul autorizat Bostan Tatiana a invocat că instanța de insolvabilitate a emis o încheiere eronată, aplicând greșit prevederile legale incidente.

Partea recurentă a relatat că instanța a confundat noțiunea de culpă prevăzută de art. 248 din Legea insolvabilității (care presupune existența unei legături de cauzalitate directe între acțiunile persoanelor și apariția insolvabilității) cu noțiunea de responsabilitate generală a organelor de conducere reținută în jurisprudența Curții Constituționale.

Administratorul autorizat Bostan Tatiana a argumentat că, pentru aplicarea art. 70 alin. (13) din Legea insolvabilității, nu era necesară dovedirea culpei în sensul art. 248, ci doar constatarea lipsei bunurilor debitorului pentru acoperirea cheltuielilor procedurii.

Partea recurentă a invocat că instanța de insolvabilitate a interpretat greșit condițiile de trecere a cheltuielilor asupra organelor de conducere, introducând nejustificat cerința culpei pentru insolvabilitate.

Administratorul autorizat Bostan Tatiana a susținut că administratorul autorizat avea drept legal la remunerație, acest drept constituind un bun protejat, inclusiv în sensul Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Partea recurentă a menționat că activitatea administratorului autorizat nu este gratuită, iar legea garantează remunerarea acestuia pentru munca prestată.

La fel, recurentul a subliniat că administratorul a exercitat atribuțiile timp de peste 2 ani și 8 luni, fără a primi remunerație și suportând cheltuieli din cont propriu. Totodată, a notat că debitorul nu dispunea de bunuri, ceea ce activa mecanismul legal de transfer al cheltuielilor asupra organelor de conducere.

Recurentul a invocat că organele de conducere și asociații debitorului se prezumau responsabili pentru starea de insolvabilitate, până la proba contrarie.

Partea recurentă a menționat și faptul că administratorul și asociatul unic nu și-au îndeplinit obligațiile de gestionare eficientă a societății, contribuind la apariția stării de insolvabilitate.

Administratorul autorizat Bostan Tatiana a comunicat că suma solicitată (69 400 lei) era una modestă, reprezentând doar remunerația pentru 3 luni, deși activitatea s-a desfășurat pe o perioadă mult mai mare.

A menționat că administratorul nu putea fi obligat să suporte din fonduri proprii cheltuielile procedurii, deoarece acest lucru ar echivala cu muncă neremunerată.

Recurentul a invocat încălcarea principiului echității și a dreptului la muncă și remunerare.

De asemenea, a susținut că instanța de insolvabilitate nu a ținut cont de normele internaționale și de obligația de a aplica direct Convenția Europeană.

Poziția intimatei pe marginea recursului:

Partea intimată a fost notificată despre posibilitatea depunerii referinței cu indicarea motivelor de fapt și de drept pe care își întemeiază opinia, precum și probele invocate în susținerea acesteia. Cu toate acestea, intimata nu a exercitat dreptul de a se expune asupra cererii de recurs printr-o referință.

Termenul de declarare a recursului:

Conform art. 8 alin. (2) din legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, încheierile instanței de insolvabilitate pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile de la data comunicării și numai în cazurile expres prevăzute de prezenta lege.

Din actele cauzei rezultă că încheierea recurată a fost emisă la 28 ianuarie 2026, iar cererea de recurs a fost depusă la 2 februarie 2026, prin intermediul poștei electronice (f. d. 35-39).

Astfel, recursul declarat de administratorul autorizat Bostan Tatiana, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 28 ianuarie 2026, se consideră depus în termen.

Aprecierea instanţei de recurs:

Analizând legalitatea și temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.

Conform art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolvabilitate se desfăşoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă şi cu cele ale prezentei legi.

Potrivit art. 8 alin. (6) din legea insolvabilității, cererile de apel și de recurs se examinează în modul prevăzut de Codul de procedură civilă, cu excepțiile stabilite în prezenta lege.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În temeiul art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Din lucrările cauzei, Colegiul judiciar reține că prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 22 iunie 2023, s-a constatat insolvabilitatea SRL „RIVAMOB PERFECT". S-a dispus inițierea procedurii simplificate a falimentului și dizolvarea SRL „RIVAMOB PERFECT". S-a ridicat dreptul lui Șaran Igor de a administra SRL „RIVAMOB PERFECT". S-a obligat Șaran Igor să execute sarcinile prevăzute de art. 134 alin. (2) lit. d) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012. S-a desemnat în calitate de lichidator al SRL „RIVAMOB PERFECT", administratorul autorizat Bostan Tatiana, deținătorul autorizației nr. 18 din 14.01.2015, eliberată de Ministerul Justiției.

Prin același act judecătoresc, s-a obligat lichidatorul Bostan Tatiana:

- să notifice creditorii SRL „RIVAMOB PERFECT" despre înregistrarea cererilor de validare a creanțelor în vederea întocmirii tabelului definitiv al creanțelor, până la 02 august 2023;

- să facă un apel special în adresa creditorilor garantați cu propunerea de a preciza neîntârziat bunurile asupra cărora dețin un drept preferențial;

- să verifice, să întocmească și să prezinte instanței de insolvabilitate, nu mai târziu de 23 august 2023, tabelul definitiv al creanțelor, cu comunicarea imediată a debitorului și creditorilor ale căror creanțe sau drepturi de preferință au fost trecute parțial în tabelul definitiv sau respinse.

Totodată, s-a stabilit ședința de validare a creanțelor creditorilor SRL „RIVAMOB PERFECT" pentru 21 septembrie 2023 ora 11:10, în incinta Judecătoriei Chișinău (sediul central).

La 27 martie 2025, administratorul autorizat Bostan Tatiana a depus cerere împotriva lui Șaran Igor cu privire la trecerea cheltuielilor procesului de insolvabilitate în obligația membrului organului de conducere a debitorului în sumă de 69 400 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 28 ianuarie 2026, s-a respins cererea administratorului autorizat Bostan Tatiana împotriva lui Șaran Igor cu privire la trecerea cheltuitelor procesului de insolvabilitate în obligația membrului organului de conducere a debitorului, ca fiind neîntemeiată.

Colegiul judiciar, examinând cauza în limitele motivelor invocate în cererea de recurs, în raport cu materialele dosarului și dispozițiile legale incidente, apreciază că soluția primei instanțe este legală și întemeiată, pentru următoarele considerente detaliate.

În primul rând, cadrul normativ relevant este stabilit de Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, care reglementează atât dreptul administratorului/lichidatorului la remunerare, cât și modalitatea de acoperire a cheltuielilor procedurii. Astfel, potrivit art. 66 alin. (1) lit. e), administratorul și lichidatorul au dreptul la remunerare în condițiile legii, iar conform art. 70 alin. (1)–(4), această remunerație este compusă din onorariu fix și onorariu de succes, fiind achitată, ca regulă generală, din patrimoniul debitorului. Norma instituie un mecanism clar și previzibil de remunerare, bazat pe principiul suportării cheltuielilor din masa debitoare.

Caracterul excepțional al derogării de la această regulă rezultă din art. 70 alin. (13) din Legea insolvabilității, care permite transferul obligației de achitare a onorariului fix și a cheltuielilor aferente asupra membrilor organelor de conducere ale debitorului, în situația în

care masa debitoare este insuficientă. Or, Colegiul judiciar subliniază că această normă nu poate fi aplicată în mod automat sau formal, ci doar în condițiile respectării stricte a exigențelor legale și constituționale, întrucât implică o ingerință directă în patrimoniul persoanelor vizate.

În acest sens, relevanță determinantă o are jurisprudența Curții Constituționale, în special prin hotărârea nr. DCC16/2020, prin care s-a statuat că textele legale ce permit atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere sunt constituționale doar în măsura în care se demonstrează culpa acestora la apariția stării de insolvabilitate. Prin urmare, condiția culpei reprezintă un element esențial al răspunderii, fără de care nu poate fi dispus transferul obligațiilor prevăzute de art. 70 alin. (13).

Colegiul judiciar reține că această cerință este în deplină concordanță și cu dispozițiile art. 247 din Legea insolvabilității, care delimitează sfera persoanelor ce pot fi considerate membri ai organelor de conducere și, implicit, potențial subiecte ale unei asemenea obligații. Totuși, simpla încadrare formală într-una din categoriile prevăzute de lege nu este suficientă pentru angajarea răspunderii; este necesară identificarea unei conduite culpabile, constând în acțiuni sau inacțiuni contrare obligațiilor legale sau statutare, care au determinat sau au contribuit în mod direct la starea de insolvabilitate.

Sub acest aspect, instanța de recurs constată că, în speță, administratorul autorizat nu a făcut dovada existenței unei astfel de culpe în sarcina pârâtului. Nu au fost prezentate probe pertinente și concludente care să evidențieze fapte concrete imputabile acestuia, nici legătura de cauzalitate dintre conduita pretins ilicită și ajungerea debitorului în stare de insolvabilitate. Or, în lipsa unei asemenea demonstrații, nu poate fi angajată răspunderea patrimonială a membrului organului de conducere.

În al doilea rând, Colegiul judiciar reține că, potrivit principiilor generale ale procesului civil consacrate de art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, sarcina probei revine părții care invocă anumite circumstanțe în susținerea pretențiilor sale. În cauza de față, revenea administratorului autorizat obligația de a proba atât culpa pârâtului, cât și întinderea și caracterul justificat al sumelor solicitate. Or, această obligație nu a fost îndeplinită în mod corespunzător.

Mai mult, instanța de recurs acordă o importanță deosebită exigențelor stabilite prin Decizia Curții Constituționale nr. 146 din 2 octombrie 2025, potrivit căreia instanța de judecată, în ipoteza aplicării art. 70 alin. (13), trebuie să verifice caracterul real, necesar și rezonabil al remunerației lichidatorului. Această analiză presupune evaluarea concretă a activității desfășurate, inclusiv sub aspectul complexității procedurii, volumului de muncă, valorii activelor administrate, duratei procedurii și documentelor justificative prezentate.

Raportând aceste criterii la speță, Colegiul judiciar constată că nu a fost probat un volum determinat și documentat al activităților desfășurate de lichidator. Lipsesc rapoarte detaliate, dovezi ale operațiunilor efectuate, precum și documente justificative ale cheltuielilor pretinse. În aceste condiții, nu poate fi verificat caracterul real și proporțional al remunerației solicitate, ceea ce contravine standardelor de transparență și justificare impuse de jurisprudența constituțională.

La fel, instanța de recurs reține că, în contextul unei proceduri simplificate a falimentului, caracterizată, de regulă, printr-un patrimoniu redus și o activitate limitată, exigențele privind justificarea remunerației devin cu atât mai importante, pentru a evita

transformarea mecanismului prevăzut de art. 70 alin. (13) într-un instrument de transfer automat al sarcinilor financiare asupra persoanelor fizice, fără o fundamentare adecvată.

În continuare, instanța de recurs apreciază că aplicarea dispozițiilor art. 70 alin. (13) în absența probării cumulative a condițiilor legale ar aduce atingere dreptului de proprietate al pârâtului, protejat atât de Constituție, cât și de instrumentele internaționale aplicabile. Orice ingerință în acest drept trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să fie proporțională. În lipsa demonstrării culpei și a caracterului justificat al sumelor solicitate, ingerința nu îndeplinește condiția proporționalității.

Prin urmare, Colegiul judiciar concluzionează că prima instanță a aplicat corect dispozițiile legale incidente, a interpretat în mod adecvat jurisprudența Curții Constituționale și a apreciat corect probatoriul administrat, ajungând în mod întemeiat la concluzia respingerii cererii.

Pentru toate aceste considerente, instanța de recurs va respinge recursul declarat ca nefondat și va menține hotărârea primei instanțe, ca fiind legală și întemeiată.

Referitor la criticile formulate de recurent în cererea de recurs, în raport cu actele și materialele dosarului, precum și prin prisma normelor legale incidente, Colegiul judiciar le apreciază ca fiind neîntemeiate, pentru următoarele considerente.

În ceea ce privește pretinsa aplicare eronată a legii de către instanța de fond, instanța de recurs reține că interpretarea dată dispozițiilor art. 70 alin. (13) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 este una corectă și conformă exigențelor constituționale. Contrar susținerilor recurentului, aplicarea acestei norme nu poate fi disociată de condiția existenței culpei membrilor organelor de conducere la apariția stării de insolvabilitate.

Argumentul recurentului potrivit căruia pentru aplicarea art. 70 alin. (13) ar fi suficientă simpla constatare a lipsei bunurilor debitorului este eronat. O asemenea interpretare ar lipsi de efect util jurisprudența Curții Constituționale, în special considerentele reținute prin Hotărârea nr. DCC16/2020, care au caracter obligatoriu și general, potrivit legii. Or, Curtea a stabilit în mod explicit că transferul obligației de acoperire a cheltuielilor asupra organelor de conducere este constituțional doar în măsura în care se demonstrează culpa acestora. Prin urmare, cerința culpei nu reprezintă o adăugare la lege, ci o condiție inerentă aplicării acesteia în conformitate cu Constituția.

Instanța de recurs respinge și susținerea recurentului privind pretinsa confuzie între noțiunea de culpă reglementată de art. 248 din Legea insolvabilității și cea avută în vedere de Curtea Constituțională. Indiferent de nuanțele terminologice, esențial este că angajarea răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere presupune identificarea unei conduite imputabile, aflate în legătură de cauzalitate cu starea de insolvabilitate. În lipsa unei asemenea demonstrații, nu poate fi justificată ingerința în patrimoniul acestora.

De asemenea, Colegiul judiciar nu poate reține argumentul recurentului privind existența unei prezumții de responsabilitate a organelor de conducere. Legea insolvabilității nu instituie o prezumție absolută de culpă în sarcina acestora, iar o eventuală interpretare în acest sens ar contraveni principiilor fundamentale ale răspunderii civile, precum și exigențelor constituționale privind protecția dreptului de proprietate. Sarcina probei revine celui care pretinde, respectiv administratorului autorizat, în conformitate cu art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În ceea ce privește invocarea dreptului la remunerare al administratorului autorizat, instanța de recurs reține că acest drept nu este contestat. Dimpotrivă, cadrul legal recunoaște

în mod expres dreptul la onorariu și la compensarea cheltuielilor. Cu toate acestea, modalitatea de realizare a acestui drept este supusă condițiilor prevăzute de lege. Or, în speță, imposibilitatea achitării remunerației din patrimoniul debitorului nu conduce automat la transferul obligației asupra altor persoane, în lipsa întrunirii condițiilor prevăzute de art. 70 alin. (13), astfel cum au fost interpretate în jurisprudența constituțională.

Colegiul judiciar apreciază ca neîntemeiat și argumentul privind pretinsa încălcare a dreptului la muncă și remunerare, precum și a dispozițiilor Convenției Europene a Drepturilor Omului. Deși remunerația administratorului poate constitui un „bun" în sensul protecției convenționale, aceasta nu implică existența unei obligații necondiționate în sarcina oricărei persoane de a o achita. Orice ingerință în patrimoniul unei terțe persoane trebuie să fie prevăzută de lege, justificată și proporțională, condiții care, în speță, nu sunt întrunite în lipsa probării culpei și a caracterului justificat al sumelor solicitate.

Referitor la susținerile recurentului privind durata activității desfășurate și lipsa remunerării pe o perioadă îndelungată, instanța de recurs reține că aceste împrejurări, deși relevante sub aspect factual, nu pot suplini lipsa probelor necesare pentru angajarea răspunderii pârâtului. Dreptul la remunerație trebuie valorificat în cadrul și limitele stabilite de lege, iar nu prin transferul automat al obligațiilor asupra membrilor organelor de conducere.

Totodată, instanța de recurs constată că administratorul autorizat nu a prezentat un probatoriu suficient privind volumul concret al activităților desfășurate și cheltuielile efectiv suportate. Simpla indicare a unei sume pretinse, chiar dacă este calificată drept „modestă", nu exonerează partea de obligația de a demonstra caracterul real, necesar și proporțional al acesteia, conform standardelor stabilite inclusiv prin jurisprudența Curții Constituționale.

În fine, Colegiul judiciar respinge și critica privind pretinsa neaplicare a normelor internaționale. Din analiza încheierii contestate rezultă că instanța de insolvabilitate a avut în vedere exigențele constituționale și convenționale aplicabile, realizând un just echilibru între dreptul administratorului la remunerare și dreptul de proprietate al pârâtului. Or, acest echilibru ar fi fost afectat în mod disproporționat în cazul admiterii cererii în absența probării condițiilor legale.

Prin urmare, instanța de recurs constată că argumentele invocate de recurent nu sunt de natură să răstoarne concluziile instanței de fond, care a aplicat corect legea și a apreciat în mod corespunzător probatoriul administrat.

Completul judiciar conchide că soluția de respingere a cererii administratorului autorizat Bostan Tatiana împotriva lui Șaran Igor cu privire la trecerea cheltuielilor procesului de insolvabilitate în obligația membrului organului de conducere a debitorului, este legală și temeinică.

Reieșind din faptul, că încheierea contestată a fost adoptată cu respectarea normelor de drept procedural și material, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru a ajuns la concluzia, că recursul declarat de administratorul autorizat Bostan Tatiana urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 28 ianuarie 2026.

În conformitate cu art. 425, art. 427 lit. a), art. 428 Cod de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate,

reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge recursul declarat de administratorul autorizat Bostan Tatiana.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 28 ianuarie 2026, în cauza de insolvabilitate a SRL „RIVAMOB PERFECT” în procedura falimentului simplificat, la cererea administratorului autorizat Bostan Tatiana împotriva lui Șaran Igor cu privire la trecerea cheltuitelor procesului de insolvabilitate în obligația membrului organului de conducere a debitorului.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul: Sîrbu Victoria

Judecătorii: Cașcaval Andrei

Bagrin Lucia